

közösségi életre abban a korban, amikor az még reális veszélyeket rejtett magában. Több kisközösséget szervezett és vezetett élete folyamán, gondja volt a magányosokra, a betegekre és a rászorulókra. Rendszeresen látogatta borkorbeli testvéreit azután is, hogy egyházközségi munkatársként nyugdíjba vonult.

Vadas Éva életében újabb fordulópontot hozott, hogy a rendszerváltás után újra indultak a szerzetesrendek, így a Szociális Missziótársulat is újra megkezdte működését. Közel nyolcvanévesen visszatért a nővérek közé, és 1997-től a Krisztina körúton folytatta szolgálatát: az anyaházban működő Farkas Edith Szeretetotthon lakóit látogatta, segítette, és részt vett a nővérközösség életében. Vadas Éva Szalézia nővér 2003. november 13-án, kilencvenkét évesen hunyt el Budapesten. Egész életében jellemző volt rá, hogy teljesen Istenre hagyatkozott, hosszú élete során minden helyzetet így élt meg, és ezt hagyta az utókorra is: „

Az élet titka: imádság, munka, szolgálat. Az emberektől semmit sem várni, csak adni! Istentől csupán erőt kérni a körülmények neki tetsző elviseléséhez, és naponta mindent őszinte szívvel kezébe helyezni. Tapasztalatom szerint ez szinte csodákat eredményez.”

HABOS LÁSZLÓ **ÉSZREVÉTLLENÜL ÁTÖLEL A FÉNY**

Térdelve hallgatom a szent csendet.
Oltáron a gyertya csonkig égett,
Közben fából faragott szentek néznek,
Rövid imára hunyom le szemem.

Frissen mázolt gyóntatószék üres.
Nincs még itt a pap, ma ő nem vallat,
A keresztre szegezett is hallgat,
S egy kérdést hallott meg süket fülem.

Keskeny ablakon lép be a fény.
Színes üvegtáblára írt szöveg
Válaszol a szívbe döfött törrel,
S észrevétlenül átölel a fény.

Az örökmécseken pók sző hálót.
Egy órája tán, hogy térden állok,
Kinyílik szemem, s mindent látok
A keresztre szegezett világból.